

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 3

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
21 Ianuarie 1939

„Isus s'a oprit”...

Predică de C. H. Spurgeon

Marcu 10,43

Felul cum s'a purtat Isus cu orbul Bartimeu, e o bună pildă a purtării Sale azi față de oricare păcătos orb, care vine la El, strigând: „Fiul lui David, ai milă de mine!” Sper că vom vedea minunea din Ierihon, repetându-se azi aici, în această casă. Sunt convins de acest lucru, căci Domnul, chemat de rugăciunile noastre, e gata în această clipă să împartă milă și așteaptă ca păcătoșii să strige către El. Și se va putea spune și despre această zi: „Isus s'a oprit...” să facă minunile harului și ale iubirii.

Oprirea lui Isus

Întâi, ce înseamnă această oprire în înaintarea Mântuitorului? Domnul nostru tocmai începea aceea călătorie minunată care a sfârșit în templu, trecând prin osanalele mulțimii. E adevărat că se ducea spre cruce, dar înainte de a ajunge pironit pe ea, El va fi proclamat de Rege, în timp ce va merge blând și umil pe un măgaruș. Marșul Său biruitor începuse și admiratorii Săi se înmulțeau în jur. Totuși Isus se oprește, toată lumea ce-l întovărășește, stă pe loc, cei doisprezece ucenici și mulțimea credincioșilor nu mai înaintază. Lumea întreagă din jur se oprește în mijlocul străzii.

Ce anume L-a putut face pe Hristos să se oprească? Mi-ar fi plăcut să fi fost acolo un sculptor și să fi ridicat după aceea o statuie asemenea lui Isus când se oprește. Mi se pare că îl văd, oprindu-se brusc; nu mai face niciun pas, ci stă și ascultă. Ochii Săi sunt îndreptați în direcția din care a venit strigătul. Mintea și corpul Său sunt oprite în loc spre a pricepe bine graiul ce vine spre El. Nu mai spune o vorbă celor

din jur, deși ei așteaptă să-l audă glasul, ci e atent să prindă bine rugăciunea venită prin mulțimea gălăgioasă din jur.

Strigătul a venit dela un cerșetor orb din marginea drumului. Totuși cerșetorul orb din Ierihon a oprit pe proorocul din Nazaret, da, orbul Bartimeu, fiul lui Timmeu, a cucerit urechea, mintea și inima Regelui regilor. Isus e gata să primească rugăciunea și să-i dea tot ce-i trebuie. Strigătul „Fiul lui David”, l-a atras urechea spre el și cuvântul „milă” L-a cucerit.

Puterea rugăciunii

Iată-L deci pe Domnul întregului univers oprindu-se la chemarea unuia, care e mai prejos decât un servitor, la chemarea unui orb care era de meserie cerșetor. Totuși „Isus s'a oprit...”, gata, plin de voință și de putere să-i îndeplinească toate lipsurile. „Ce vrei să-ți fac?”, l-a întrebat El, ca și cum i-ar spune că nu poate face niciun pas până nu-i dă tot ce dorește.

„Isus s'a oprit”. Am auzit că Iosua a oprit soarele deasupra Gabaonului și luna deasupra Aialonului, dar cred că orbul îl întrece pe Iosua căci a făcut să se oprească Soarele dreptății. Da, celce a creiat și soarele și luna, El însuși a stat pe loc. Ierihonul mai fusese în stare să dea credincioși, dar astăzi face o mare minune, când chiar un cerșetor al său are așa mare putere asupra Domnului.

Ce mare putere se afla în strigătul acestui om sărac! Se poate găsi și azi o astfel de putere? Ah, de sigur! Hristos e același azi ca totdeauna și cred că tu și eu avem aceeași putere să-L oprim în loc, dacă facem ca Bartimeu. Mulți păcătoși, cari aud această Evan-

ghelie, dacă vor striga ca și cerșetorul orb, pot face pe Hristos să se oprească în fața lor și să le împartă tot harul de care au trebuință. Nu trebuie să ai talentul vorbirii frumoase, pentru ca să te poți ruga cum trebuie Domnului. Roagă-te numai cu credința în harul Lui liber și în moartea Sa răscumpărătoare și Isus se va opri și te va mântui.

Numele lui Isus

Să ținem minte un alt lucru din această rugăciune. Orbul a folosit numele lui Isus. Există ceva în ceruri sau afară din ele, mai puternic decât numele lui Isus? „Orice veți cere în numele Meu, voi face”, a spus El. Tatăl și Fiul s'au angajat să plătească orice chitanță care e semnată cu numele lui Isus. Acesta e un nume care face pe îngeri să salte de bucurie și pe diavoli să tremure de frică, nu există altul asemenea Lui. Orbul cerșetor din Ierihon a învățat să folosească numele lui Isus; L-a numit „Fiul lui David”, ceea ce înseamnă: Prinț, Mesia, Trimisul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. E multă înțelepciune în această întrebuintare.

Ah, iubitul meu suflet, dacă tu cunoști numele lui Isus, folosește-l în rugăciunile tale. Dacă știi cine e El, dacă știi pentru ce a venit pe pământ, dacă ai auzit ce a făcut pentru tine, dacă îi cunoști caracterul, puterea, natura și făgăduințele Sale, amintește-le în rugăciune. Spune-I cu umilintă: „Fiul lui David, dacă Tu însemni așa de mult pentru alții, Te rog să fii și al meu. Dacă Tu ești Mântuitorul, mântuiește-mă. Dacă poți curăți toate păcatele, curățește-le și pe ale mele. Dacă Tu poți lumina pe oameni să vadă slava Tatălui în fața Ta, lumi-

(Continuare în pag. 2-a)

Farul Creștin

Foiaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 3 21 Ianuarie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In strămutate dublu

**Nu se primesc abonamente
decît cu trimiterea banilor
înainte.**

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Credem că revistele noastre merită să fie răspândite pretutindeni și să ajungă în casa fiecărui credincios. Noi avem o atitudine dreaptă în toate privințele.

Față de Stat, cerem tuturor o adâncă supunere și o loialitate deplină. Credem că toți fiii acestei țări trebuie să se lase cu totul călăuziți de Majestatea Sa Regele Carol II., care în Înalta Sa înțelepciune, conduce destinele Patriei noastre scumpe din glorie în glorie.

Față de Dumnezeu, încercăm să ne purtăm ascultători, urmând în totul cuvintele Sale din sfintele Scripturi. Biblia e izvorul de unde se adapă revistele noastre. Credem că răspândirea cunoștinței sfintei Scripturi e de mare însemnătate pentru fiecare locuitor al țării noastre.

Față de alți oameni cari se deosebesc de noi în unele păreri religioase, avem un adânc respect. Propovăduind adevărul, așa cum îl vedem în sfintele Scripturi, ajutați de lumina Duhului sfânt, noi respectăm conștiința fiecărui om. El trebuie s'o asculte și să lupte s'o lumineze tot mai mult. Dar alții n'au dreptul s'o violeze sau s'o batjocorească.

* * *

Timpul facerii abonamentelor ține de obicei pînă în Martie. Din anumite motive, abonamentele au venit mai slab puțin în anul acesta decît în alți ani. Și credem că, acum e mai mare nevoie ca oricând, ca revistele noastre să ajungă în fiecare familie credincioasă. De aceea nu depuneți lucrul jos, pînă nu ajungeți la ținta propusă: FARUL, CALAUZA și MANA în fiecare familie baptistă.

* * *

Am primit multe adrese scrise rău și necomplete. De aceea, dacă cineva nu primește foile, să ne scrie îndată trimițând adresa întreagă și scrisă bine și cîteț.

„Isus s'a oprit”...

(Urmare din pag. 1-a)

nează-mă și pe mine. Pentru numele Tău, te rog”. Când vom striga astfel: „Isus se va opri”.

O nevoie îndoită

Ce s'a găsit deosebit în rugăciunea orbului? Un răspuns se găsește la suprafață, — el era în mare nevoie. Avea două sarcini de purtat. El era sărac, — asta era destul de rău și era și orb, — asta era și mai rău. El avea o lipsă îndoită, n'avea nici pâine, nici lumină. De aceea strigarea sa a avut o dublă puterea asupra urechii Mântuitorului. Nu pot privi în această sală mare, jos și la galerii (Spurgeon predica în marea casă de rugăciune zidită de el. N. tr.), — în așa fel, încât să văd care din voi are nevoie mai mare, dar totuși vă voi pune câteva întrebări cu ajutorul Domnului.

Este cineva aici care are o nevoie îndoită, o vinovație îndoită, un sbucium îndoit, — cineva care simte că, dacă nu va fi mântuit de Isus, va primi în ziua judecării o condamnare dublă? Mă aude vreunul care simte că fărâdelegile lui sunt așa de mari încât îi așează o povară îndoită pe conștiință? Ah, suflete pierdut de două ori, Isus se va opri și pentru tine! Tu, care ești orb și sărac, vei fi ascultat! Voi cari nu aveți nimic și nici nu puteți spera să aveți ceva care să vă recomande înaintea lui Dumnezeu, voi sunteți cei aleși când veniți la Hristos. Strigați tare către El. Isus vă așteaptă chiar în această clipă.

Stăruința și credința

Un alt lucru care l-a ajutat pe Bartimeu, a fost stăruința lui. Dorința lui s'a prefăcut în rugăciune, într-o rugăciune care a folosit toate argumentele ca să fie ascultată. Cererea sa a fost atât de vie încât nu putea fi înăbușită. Mulți au încercat să-l oprească de a striga, dar zadarnic. Rugați-vă, fraților, rugați-vă, fără încetare, chiar de-ar striga toți diavolii din iad să nu vă rugați. Dar de sigur, ceea ce l-a legat mai tare pe Mântuitorul, a fost credința orbului, căci El i-a spus: „Du-te, credința ta te-a mântuit”. Ce fel de credință a fost aceasta? Izvorul ei a fost curat, căci acest om nu putea fi influențat de ceea ce

vedea, pentru că era orb. Credința nu vine prin vedere, altcum acest om n'ar fi putut crede; ea vine prin auz și el a putut auzi.

Credința aleșilor lui Dumnezeu, credința care mântuiește, vine prin auzul „Cuvântului lui Dumnezeu”. Bartimeu nu văzuse nimic, dar auzise vestea despre Fiul lui David și crezuse. „Ferice de cei ce n'au văzut și totuși au crezut”.

Dacă Isus a înviat morții, Bartimeu n'a văzut, dacă Isus a vindecat pe leproși, orbul nu putea vedea minunea și dacă ologula sărit ca cerbul, fiul lui Timeu nu-l putea vedea nici olog, nici sărind. Toată credința lui s'a întemeiat pe auz și aceasta e credința adevărată. Să auzi Evanghelia și s'o crezi.

Și eu am fost cu el

Iubite suflete, fii bun ascultător al Cuvântului lui Dumnezeu. Multumește-i că a lăsat ca Evanghelia să ajungă pînă la urechile tale. Nu trebuie să vezi minuni și ceremonii. Dacă ascuți Evanghelia și o crezi, vei primi de-a dreptul din mîna lui Hristos, harul Său. Prin porțile urechilor, Isus intră în camerele sufletului.

Ce găsești tu deosebit pentru tine în toate acestea? Eu cred că poți găsi mult, căci și eu am găsit. Am fost odată un cerșetor orb, ca și zeii păgânilor, despre cari citim: „Au ochi și nu văd”. Și eram un cerșetor atât de sărac încât nu se găsea în mine nici atîta merit, cît prețuiește un ban. Crezusem că am așa de multe fapte bune încât mi-e plin paharul meritelor de ele. Dar l-am găsit gol. Eram mai rău, decît celce nu are nimic, pentru că aveam multe păcate. Toate faptele mele bune de mai înainte am descoperit că sunt bani falși. Da, mândria faptelor bune închipuite, felul cum mă înșelasem pe mine însumi, crezându-mă bun, apăsă greu asupra conștiinței mele. Punând faptele mele închipuite ca bune, în locul lui Hristos, făcusem un îndoit păcat. Eram mai rău ca celce n'are nimic, pentru că eram confundat în datorii pînă în gât. Atunci am auzit despre Celce mă poate izbăvi și am strigat către El. M'a auzit îndată și m'a scăpat.

Isus a trecut atunci prin Ieri-

(Continuare în pag. 8-a)

IN AȘTEPTARE

de L. L. Sezonov

Corăbierul Columb, în drum spre America, a călătorit mai multe luni de zile pe apele Oceanului Atlantic. În tot timpul acesta nu se vedea nici pasere nici corabie, nici pământ. Columb, cu mateloții săi, era cuprins înre cer și apă. Dar toate acestea nu l-au împiedecat să fie veșnic într-o așteptare. El aștepta, din clipă în clipă, să zărească pământul cel nou.

Dar, după mai mult timp de așteptare, marinarii lui începură să-și piardă din răbdare, să se plictisească, să critice, să murmure și chiar să se răscoale împotriva căpitanului Columb. Ei nu mai putură să aștepte. Iusă, spre sfârșitul celor trei luni și jumătate de călătorie pe apele necunoscute ale oceanului și după o lungă și grea așteptare, Columb câștiga cea mai mare biruită a vieții sale. Într-o zi, pe neașteptate, vocca, străjerului de pe catarg strigă: Pământ! Pământ! Columb, ofițerii și marinarii năvăliră afară. Și spre orizont văzură pământul cel nou, America.

Așteptarea lui Columb învinse criticile usturătoare, murmurele amenințătoare și revoltele sângeroase. În așteptare, Columb s'a dovedit să fie om **al răbdării, al speranței și al credinței**. Iar în nerăbdarea lor, mateloții corăbiei s'au dovedit oamenii fricii, ai disperării și ai necredinței.

Acum, ca niciodată, credincioșii se găseseră într-o așteptare. Pentru unii, poate, această așteptare e chinuitoare și disperată. Pentru alții însă, e o așteptare senină și plină de speranță. Dece această deosebire? Pentru că așteptarea unora e zidită pe credința în Dumnezeu și pe făgăduințele Lui Isus Hristos.

Toate caută speranță.

Speranță! Ce cuvânt măreț „Toate, afară de iad” a scris poetul englez Milton, „căută speranță”. Fără îndoială aceste cuvinte sunt frumoase și adevărate. Speranța însoțește pe tânăr în viață, dându-i curaj, răbdare și inspirație pentru facerea planurilor mari și îndrăznețe. Ea întovărășește pe soldat în războiu sub ploaia de gloanțe, prin fum de obuze și zid de baionete. Speranța mângăie pe cel închis cu gândul eliberării și revederii celor de acasă. Ia pe bolnavul din spital

sau colibă îl îndeamnă să aibă răbdare în suferință și greutate.

Apostolii în așteptare.

Porunca lui Isus, la înălțarea Lui, a fost: Așteptați în Ierusalim. Apostolii au ascultat și așteptarea nu le-a fost înzădar. În urma așteptării lor s'au ivit Rușiile. Duhul lui Dumnezeu s'a revărsat cu putere peste apostoli și oamenii au trecut cu miile de parte a lui Isus Hristos. Cei 120 de suflete, bărbați și femei, apostoli, și laici, n'au așteptat nemișcați, plictisiți și disperați. Dimpotrivă, așteptarea lor fusese în rugăciune, în post și în cercetarea Sfințelor Scripturi. La temelia așteptării lor se găsea credința și speranța în făgăduința lui Isus Hristos. Ei au sperat cu toată puterea în providența și lucrarea lui Dumnezeu în această lume. Ei aveau credință fermă că Dumnezeu lucrează și că tot El ține frânele vremii și ale lucrurilor. Această credință și speranță a dat apostolilor și creștinilor de atunci siguranța că Dumnezeu, la timp potrivit, va face ceea ce are de făcut.

Baptiștii în așteptare.

Astăzi baptiștii din țara noastră așteaptă. Toți sunt însuflețiți și legați de această așteptare istorică. La temeiul așteptării noastre, există speranța și credința în puterea lui Dumnezeu și nu critica, murmurul, frica sau desnădeidea. Deaceia așteptarea noastră să nu fie petrecută în lene, în somn sau în pierdere de timp. Dimpotrivă fiecare dintre noi, pe la casele noastre, să petrecem **timpul așteptării noastre în priveghiere, în rugăciune ascunsă în odăita noastră, în citirea Scripturii, în învățarea versetelor pe de rost, în post, în convorbire cu oameni, istorisindu-le despre Domnul Isus Hristos și despre pacea lăuntrică pe care o primim dela El.**

Lucrurile de astăzi să nu ne tulbure deloc, nici să nu ne facă să ne pierdem speranța noastră în Dumnezeu și lucrarea Lui ne rământ. Noi vrem să izbutim, să biruim și să mergem înainte. Ade-sciori, însă. Dumnezeu ne conduce pe drumuri necunoscute și câte odată ele par chiar ciudate în ochii noștri. Cu toate acestea, să ne lăsăm conduși de El și să nu

desnădăjduim, nici să nu sbâr-năim ca bondarii, murmurând și aruncând vina pe oameni sau pe Dumnezeu.

În așteptarea noastră de astăzi să învățăm că, dacă trecem prin greutate și prigoniri, dacă planurile noastre se răstoarnă, dacă bisericile sunt închise și dacă mai trebuie să mai așteptăm — atunci să știm că Dumnezeu lucrează și toate aceste le permite El, pentru ca să deschidă alte zări, alte drumuri și alte uși pentru vestirea Evangheliei lui Isus Hristos în țara noastră.

Eu ascult șuieratul și plec capul umilit, dar încrezător în fața vânturilor protivnice. Eu am toată speranța în dragostea și în puterea lui Dumnezeu. El este Creatorul și Tatăl nostru. Dacă Dumnezeu nu înșeală florile câmpului și păsările cerului în așteptarea lor și le dă hrană la timpul potrivit, oare cum ne va înșela El pe noi, copiii Lui? Oare nu suntem noi cu mult mai de preț decât ele?

De aceea să simțim în inimile noastre ceea ce spune această rugăciune:

Să fie lucrul mâinei mele un semn a 'nal-tului Tău tron.

Trimite Harul să 'nvingă din nou cre-dința moartă 'n mine,

Cum a 'nflorit odinioară toiagul blându-lui Aron.

Pe aspra-mi inimă sguroasă, topită 'n focul bunătații,

Ca peste-un bulgăre de aur spălat și bine aurit,

Cu steaua Ta, nebiruită, să fii deapauri-rită,

Nu cer, cum ai făcut lui Iacob, ca îngerii să mă slujească,

Dar vreau ca marele Protivnic în fața mea să dea 'napoi!

Și întreaga răului urzire ca praful să se risipească.

(Din poezia „Rugăciune”, de V. Voiculescu).

Harmoniuri

bune și ieftine

pentru biserici

și familii găsiți

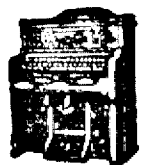
la

Francisc

Keckés

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

Kagawa

Apostolul veacului al 20-lea

de Petru Truța

În anul trecut am avut prilejul să mă întâlnesc de vreo câteva ori cu Dr. Franklin, de prezent președinte al Seminarului Teologic Baptist din Chester, Penn. Statele Unite. El a fost un timp și președintele milioanei de bapțiști din Convenția baptistă de Nord, din America. El este un foarte bun prieten al lui dr. Lewis. M'a impresionat foarte mult simpatia, pe care o arată pentru poporul nostru român și în special pentru frații bapțiști din România. El a fost în România și cunoaște multe locuri și oameni din România. Dr. Franklin, într'un timp, a fost un harnic misionar al Evangheliei lui Hristos în Japonia. Acolo a întâlnit el pe Kagawa, căruia mai pe urmă i-a devenit un mare prieten. În vizita lui în America, Kagawa a fost oaspetele lui dr. Franklin.

Este foarte interesant să auziți pe dr. Franklin povestind despre prima lui întâlnire cu Kagawa. „L'am anunțat că doresc să-i fac o vizită”, spune dr. Franklin. M'am pregătit să dau față cu un om mare. Așteptam mișcat clipa, în care mi se va da harul să întâlnesc pe unul dintre cei mai admirați oameni de pe pământ. Am ajuns la casa lui. La poarta casei sale a ieșit un tânăr, să mă invite înăuntru. Era un băiat slab cu fața stinsă și foarte modest îmbrăcat. Am ajuns înăuntru și am așteptat ca acum, să întâlnesc pe Kagawa. Spre marea mea surpriză băiatul dela poartă a spus: „Eu sunt Kagawa, pe mine ați venit să mă vedeți?”.

Kagawa este foarte înfrânat în obiceiurile sale personale. Însă nici fața lui cu gura ei expresivă și sensibilă, nici ochii săi plini de suflet, nici aerul lui genial și râsul lui muzical, nu-l trădează. Pentru el viața nu este un gest zadarnic sau disperat; viața este o aventură, care este plină de simțire. În statură el este plin și îndesat. Totuși trupul lui este sdrobit de diferite boli, e pe jumătate orb. Plămânii îi sunt infectați, inima lui îl amenință mereu; dar, cu capul neaplecă și cu inima fără frică, el înfruntă viața în plinătatea ei și se aruncă fără șovăire în luptă. Puternic în cre-

dința că este nemuritor până când lucrul său este sfârșit, el zice: „Voiu pași până la sfârșitul celui din urmă kilometru și acolo, dacă trebuie să cad, voiu cădea bucuros. N'am nicio dorință să mor în patul meu”.

El n'a avut nicio margine în credința sa și în slujba pentru alții. Credința lui a sărit peste orice piedeci. Serviciul său nu se oprește la nicio jertfă. El a rămas în sărăcie neagră pentru a alina nevoile altora. A primit 16 milioane lei venit pentru cărțile scrise de el și fiecare leu a fost cheltuit în cele trei aziluri, iar pentru sine, pentru soția lui și cei trei copii, el își asigura un buget de 5.600 lei pe lună.

Suferința cauzată de lipsa banilor, e mai ușoară de purtat decât grija, care însoțește stăpânirea lor.

În multe seri, el se întorcea acasă în timpul iernei, fără palton.

A observat la mahala, cum un jucător de cărți își puse toți banii pe masă și a zis: „Așa am riscat eu totul pentru Împărăția lui Dumnezeu. Nu știu dacă va însemna lipsă sau câștig mult, însă mă numesc pe mine jucător de cărți al lui Dumnezeu. Pentru El am jucat ultimul meu ban”.

Când au crescut copiii puțin mai mari, s'a mutat din coliba aceasta, pentru că starea lor fizică și morală erau în primejdie. El însă, n'a părăsit traiul simplu și fără paradă. Cu mâinile lui proprii, și-a clădit o casă japoneză. Materialul casei acesteia a fost adunat din bucățile rămase în urma caselor ridicate după cutremurul cel mare. Ea n'a costat mai mult, decât 128.000 lei. A refuzat să fie robit de lucrurile secundare din viață. Viața lui este foarte simplă. El găsește plăcere în lucrurile obișnuite.

„Aș vrea să fiu copil încă odată, vesel, energic, care să se intereseze de toate lucrurile ce trec pe dinaintea ochilor. Copilul vorbește stelelor, se face prieten cu trandafirii, la pădure are tovarăși între pomi, vorbește cu spiritul lacului. Un astfel de copil aș vrea să fiu din nou. Aș vrea să fiu nevinovat totdeauna. Aș vrea să fiu mereu un cercetător.

Într'adevăr numai un copil poate intra în Împărăția lui Dumnezeu”. Kagawa a fost un cetitor nemăsurat. Profesorul lui din America a rămas uimit când au studiat împreună despre evoluție și Kagawa i-a prezentat o listă cu 42 de cărți, pe cari le cetise, în legătură cu acest subiect. „A ceti o carte este ca și cum te-ai ridica pe un munte. Eu vreau să fiu un excursionist pe Alpii gândirii luminate”, a spus Kagawa.

Odată Kagawa a fost amenințat de o orbire totală. Luni de zile a stat — cu ochii legați — într-o cameră întunecată.

— E incomod nu-i așa, îi spuse cineva?

— Ce-i incomod?

— Orbirea d-voastră!

— Da, dar este incomod faptul că, oamenii n'au aripi, nu-i așa? Însă dacă inventează aeroplanele, acestea înlocuiesc aripile. Tot așa este cu ochii din afară. Dacă îți pierzi vederea, e foarte ușor să inventezi ochi lăuntrici. Dumnezeu este lumina însăși. Dacă lucrurile din afară sunt acoperite în întunec, lumina este ascunsă în odăița interioară a sufletului meu. Lumina eternului Dumnezeu strălucește mereu. Kagawa trăiește și acum. El poartă așa de bine asemănarea cu Hristos, încât profetul din Cobe, în cel mai frumos amestec de bunătate și dragoste, trăiește după chipul Profetului din Nazaret. Ca și Isus, Kagawa este cel mai sărac dintre oameni, totuși din sărăcia sa, a îmbogățit milioane de japonezi pe cari i-a ajutat să vină aproape de Hristos și cari astăzi se bucură de o stare economică neasemănat mai bună.

— Sfârșit —

Fiecare biserică baptistă trebuie să aibă un registru nou pentru înregistrarea membrilor.

Prețul unui registru este 120 L. Pentru cei ce comandă mai mult de trei buc. se dau cu 100 Lei buc.

Comandați-le cât mai urgent dela

**„Depozitul de literatură”
Arad, str. Fabricii 20.**

IOAN BOTEZĂTORUL

de D. Pascu

Dumnezeu S'a hotărât să vină între oameni, de aceea a trimis pe solul Său ca să anunțe venirea Lui, într'un mod deosebit. Poporul evreu își făcuse o religie după pofta lui, cu totul străină de suflet și de Dumnezeu care ne-a creat. Templul și religia au devenit un obicei, pentru mulți numai o meserie, pentru alții o lege lăsată de Moise și cu totul desartă de izbucnirile naturale ale sufletului, care dorește după Făcătorul său. Ierusalimul, templul își păstrasera numai un vechiu renume, iar acum, cei ce reprezentau adevărul, îl numeau Cetatea ucigașilor. Într-o astfel de lume a venit Ioan.

Hrana și îmbrăcămintea lui

Evangelistii ni-l descriu pe omul care s'a îmbrăcat simplu și care nu avea de scop traiul bun. Lumea în care a venit Ioan, era asemănătoare celei de azi. Imbrăcămintea forma o mare țință în viață. În Vechiul, ca și în Noul Testament, oamenii lui Dumnezeu au biciuit felul de îmbrăcămintă al lumii. Se spune de unii cari se îmbrăcau în „vestimente moi”, viața lor era viața străzilor, a străduirii în public și a vânării de plăceri și onoruri.

O altă parte a vieții era hrana în toate zilele. Se formase o părere generală că suntem făcuți numai ca să mâncăm și să ne îmbrăcăm, deoarece mâine vom muri. În acest scop oamenii făceau întruniri, banchete, cină, unde erau îmbrăcați în haine scumpe și unde li se serveau bucatele cele mai gustoase.

Cei dela templu conduceau pe ceilalți. Cărturarii, preoții dela altar, au fost primii cari au deschis aceste căi. Și era cea mai mare păcădere, în care se prăpădea o lume de oameni.

Înfățișarea lui Ioan a fost totată de puternică, și măreată ca în cuvântul său. La Ierusalim și în Ierihon bogății locuiau în palate umbrite de grădini, de palmieri smochini, dar Ioan nu apare în niciunul din aceste locașuri. Patul său este pustiul ars de soare, fără ape limpezi, fără grădini, fără palate. Locuitorii acestor locuri erau singurătatea și fărâșelă.

Dar acest loc retras a fost cel

mai potrivit să te întâlnești și să trăiești cu Dumnezeu. De aceea lumea ieșea din orașe și sate, la Ioan, să vadă pe acest pustnic ciudat, al cărui scop nu era îmbrăcămintea și hrana. Lumea ieșea cu miile să vadă pe proorocul, care, deși sărac, nu se plângea, nu se tânguia de soarta sa, ci deschidea o lume nouă pentru sufletele însetate și dornice după ea.

Cuvântul lui

Cum i-a fost îmbrăcămintea, așa i-a fost și cuvântul. Cuvântul lui nu forma o predică seacă, pregătită după un studiu îndelungat al foilor învechitelor cărți, ci a fost izbucnirea adevărului neprefăcut, trimis din partea lui Dumnezeu. Evreilor le plăcea și le place să se laude cu rădăcina lor nobilă, cu Avraam. Le place să vorbească de poporul ales, de Moise, de profeți, dar Ioan le spune de Dumnezeu adevărat, de pocăință și răsplată. În locul vestimentelor luxoase, el arată lumii împărăția cerurilor, adevărata țință și adevăratul scop al sufletului omenesc. El arată adevăratul rost al vieții, pregătirea pentru ceruri, fericirea care așteaptă pe toți dincolo.

Ioan arată că viața pe care o trăim, are și o răsplată, că grânerul în care se adună boabele de grâu al vieții omenesc este cerul, iar focul în care va arde lemnul neroditor, este iadul, unde vor merge toți cei ce nu urmează pe Domnul.

Ioan arată atât de simplu că cei ce nu aduc roade bune, cei ce nu-și trăiesc viața ca să facă ceva folositor semenilor lor, sunt puși în rândul celor cari vor merge în iad. El ne arată că Dumnezeu nu se uită la origina etnică a omului, nici la faima sau la răspândirea de care se bucură o confesiune, ci la sufletul care caută să-I slujească cu inimă curată. El este Dumnezeu lor și ei sunt poporul Său adevărat, chiar dacă nu se închină în templul din Ierusalim, ci în pustietate; ei fac voia lui Dumnezeu și El va fi cu ei.

Cuvântul lui Ioan avea tărie. Poporul care îl asculta pe Isus și pe Ioan spunea că ei vorbesc ca și cei ce au putere. Da, ei aveau puterea adevărului și nu căutau

la fața omului. Levitilor dela templu, obișnuiți cu viclesuguriile, el le strigă „pui de viperă” și le arată mânia lui Dumnezeu ca răsplată pentru nelegiuirile lor.

Pe vremea aceea omul singuratic nu prea avea valoare. Regii și bogății stăpâneau pe oameni. Supușii erau obișnuiți să se lingusească pe lângă cei puternici, și nu îndrăneau să le facă nicio imputare. Ioan se îndreaptă spre rege și-i spune că nu e bine să ții de soție pe cumnata sa. Cuvântul lui a făcut să se cutremure inima regelui. El i-a arătat drumul pierzării și l-a sfătuit pe drumul cel bun. Multă vreme după ce a murit Ioan, Irod îl purta în gândul lui și s'a temut că va învia. Se cutremura ori de câteori auzia vorbindu-se despre el.

Ioan a fost un rob al adevărului, și a înțeles să meargă cu bucurie pe acest drum. Acest drum a fost plin de spini, de bolovani, greu de străbătut, dar Ioan a mers pe el, pentru că această cale ducea în sus, la Dumnezeu, ea ridică pe om mai presus de starea pe care și-a putut-o închipui vreodată. Spre fericire eternă.

Umilința lui

Isus Și-a chemat ucenicii și i-a învățat cum să se roage și cum să trăiască o viață plăcută lui Dumnezeu. Dar El i-a mai învățat cum să întîmpine și cum să înfrunte greul vieții. În viața lui Isus ei aveau icoana perfectă a unei vieți model, dar El le atrage atenția în deosebi asupra blândetei și a umilinței. Oamenii au obiceiul să numească tari pe acei cari strigă, lovesc cu pumnul în masă și cari sunt obraznici. Isus însă ne arată că cel ce știe să tacă dacă este nevoie, care știe să rabde insulta fără să se răsbune și care în schimb știe să facă binele, acela e tare, acela biruiește.

Odată Napoleon, marele împărat, a spus: „Împărăția mea, cucerită prin sabie și supusă cu pumnul, a pierit prin sabie, dar împărăția lui Isus, cucerită prin dragoste și condusă cu duhul blândetei, domnește în vesnicie”.

Umlința lui Ioan răspândește balsam mai de preț decât cel din Galaad și miros mai plăcut decât trandafirul Saronului. Toată lu-

(Continuare în pag. 8-a).

Din lumea largă

Frontul Renașterii Naționale se lățește peste cuprinsul țării cu o iuțeală îmbucurătoare. Inscriserile cresc în fiecare zi și trebuie să crească tot mai mult.

Domnul A. Călinescu a ținut la Radio o cuvântare despre „Frontul Renașterii Naționale” din care extragem următoarele:

„Au trecut două săptămâni numai decând prin lege s'a autorizat crearea unui organism politic și deja peste trei milioane și jumătate de cetățeni și-au dat adeziunea lor la „Frontul Renașterii Naționale”. Niciodată, în trecut, un regim de partid nu a întrunit jumătate cel puțin din aceste sufragii”.

„De altminteri, „Frontul Renașterii Naționale” nu este un partid politic în înțelesul vechiu al cuvântului. El este o mișcare. „Frontul” nu reprezintă interesele unui grup de persoane sau ale unei clase sociale, ci el reprezintă interesele colective ale Statului și ale națiunii însăși”.

„Cari sunt ideile lui, cari sunt directivele prin cari ajunge la îndeplinirea acestei misiuni? Este mai întâi ideea națională. Întărirea și dezvoltarea Națiunii atât sub raportul fizic, cât și sub raportul moral, este o îndatorire esențială. Rezistența în fața oricărei amenințări dinlăuntru sau din afară trebuie să se sprijine pe solidaritatea tuturor.

„Sentimentul mândriei și al demnității naționale trebuie să fie continuu viu în acțiunea noastră.

OCROTIREA FAMILIEI

„A doua idee este respectul familiei ca celulă socială. Individul nu poate fi conceput decât ca element social așezat în primul rând în familie.

„Ocrotirea familiei este de aceea un scop.

INTĂRIREA CREDINȚEI

„Frontul Renașterii Naționale” se reazimă apoi pe credința creștină. Fiind îndeosebi o mișcare spirituală, el înțelege să dea vieții un sens și o valoare morală. Sentimentele religioase, prețuirea virtuților sunt elemente prin cari trebuie să se formeze mentalitatea cetățeanului de mâine.

„În fine „Frontul Renașterii Naționale” vede în muncă un factor care trebuie să se bucure de o cinstită deosebită.

„Iată amintite numai câteva directive ideologice ale noului organism politic”.

„Este menirea generațiunii noastre să asigurăm ceea ce înaintașii au clădit cu atâtea jertfe.

„De aceea în ceasul de față să uităm cu toții orice ne-a despărțit în trecut, să fim împăcați, să ne înșiruim cu înflăcărare într'un front unic, muncind necontenit pentru întărirea țării, să stăm strajă în jurul hotarelor ei și să înconjurăm cu dragoste Tronul și pe cel mai înțelept și cel mai patriot Suveran, pe care destinul ni l'a hărăzit, pe Majestatea Sa Regele Carol al II-lea”.

Din aceste cuvinte strălucite ale domnului ministru A. Călinescu se vede limpede misiunea înaltă a acestei mișcări naționale. Ea are chemarea să ne pregătească pe toți să fim în stare să luptăm la consolidarea și apărarea Patriei noastre pe veci întregite în hotarele ei de azi și să ne depunem fiecare tot ce avem mai bun în sluibă Majestății Sale Regelui Carol II., ca având contribuția noastră, a tuturor, să poată îndeplini planurile nobile pe cari le are pentru propășirea României.

Mai mulți fruntași ai Uniunii Baptiste s'au înscris în „Frontul Renașterii Naționale”.

Intrevederea între d. Mussolini și d. Chamberlain, primul ministru al Angliei, avută la Roma, n'a adus roade mari. Intre Anglia și Italia există deosebite părerii cu privire la Spania și Franța. Anglia cere ca Italia să lase în pace Spania și să-și retragă armata italiană ce-l ajută pe generalul Franco. Dar Italia nu vrea. Pe de altă parte d. Mussolini cere ca Franța să dea Italiei din coloniile din Africa, iar Anglia nu numai că n'o ajută în acest lucru, ci i-a dat să înțeleagă, că, dacă ar fi atacată Franța, Anglia ar sări îndată în ajutorul ei.

Totuși se poate spune, că, așa cum se prezintă lucrurile, nu există pericolul unui războiu apropiat.

După întrevederea Hitler-Beck se pare că Germania a renunțat deocamdată la formarea Ucrainei și luarea Danzigului, ca nu cumva Polonia să treacă de partea Rusiei. Astfel între Germania și Polonia există din nou înțelegere.

Ministrii de externe ai Ungariei și Cehoslovaciei se vor duce în curând în Germania spre a avea o întâlnire cu dl Hitler. Să sperăm că aceasta va ajuta să se pună capăt multelor ciocniri de la granițele dintre cele două țări.

Ioan Botezătorul

(Urmare din pag 5-a)

mea de curioși slăvește pe proorocul de foc de lângă Iordan, totuși el se închină cu smerenie înaintea Celui mai puternic decât el. Lumea încă nu cunoaște pe Isus, dar Ioan îl slăvește și se umilește în praf la picioarele Lui. Mai târziu, când ucenicii îi spun de reușitele pe cari le are Isus pe unde predică, el le spune fericit că așa e firesc, că „El să crească, iar eu să mă micșorez”. În timp ce era închis în temniță, trimite la Isus pentru vești. Nu cere intervenții ca să fie eliberat din închisoare, nu-l cere nici măcar să-i facă vizită, ci-l întreabă despre lucrul sfânt, de speranța în mai bine a lumii, de înfăptuirea lucrării lui Dumnezeu.

Lumânarea se topește arzând și dând lumină celor din jur. Ioan și-a împlinit chemarea și din pragul adevărului, pe care l-a apărât mai mult decât ori care alt muritor, se înalță fericit spre împărăția unde a învățat să fie mic și unde va fi bucurios să slujească pe cei ce i-au urmat cuvântul și cari vor fi mari în împărăția lui Dumnezeu.

Staturi gospodărești

IARNA NU TREBUIE să fie un timp de lenevie. Acum e bine să fie reparat și pregătite toate uneltele pentru timpul verii: sapa, plugul, coasa, carul, etc. etc. E un proverb că „tăranul înțelept își face vara sania și iarna carul”.

PLUGARUL o duce greu, pentru că primește plată puțină pe ceea ce vinde. Dacă cine e de vină, că, agricultorul vinde ou cu un leu și la București e cu 4 lei? Mă jlocitorii! Ei au câștigul cel mare, ei, care cumpără marfa țărânului pe nimic și apoi o vând la oraș scump de tot. Așa e cu ouăle, cu păsările, cu laptele, cu fructele, cu cerealele și cu toate celelalte produse țărănești. Ce e de făcut? Țărânii să se unească și să trimită ei toată marfa la orașele mari, unde vor căpa prețuri bune.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Numărul baptiștilor
din toată lumea la sfârșitul anului 1938

	Membri în biserică	Membri în Școala Lumineală
EUROPA (fără Rusia)	667,152	523,089
ASIA	473,758	214,087
AFRICA	114,237	45,064
AMERICA		
de Nord	10,607,278	6,938,607
Centrală	64,825	51,937
de Sud	60,079	54,281
AUSTRALIA ȘI NOUA ZELANDĂ	40,834	49,185
TOTAL (fără Rusia)	12,028,163	7,876,250

OBSERVAȚIUNI

Cu privire la statistica de mai sus, adăugăm următoarele observațiuni:

1). În numărul membrilor nu intră copiii și aderenții nebotezați. Alte culte sau religii îi socotesc și pe aceștia. Dacă i-am socoti și noi, numărul baptiștilor s'ar ridica la vreo 40 milioane.

2). Baptiștii nu se înmulțesc pe continentul Europei, vorbind în general, ci au pierdut anul trecut peste 9000 membri. Creșteri au fost în Portugalia și Latvia.

3). Nu avem nicio informație

cu privire la numărul baptiștilor din Rusia. Ei au fost sute de mii înainte de războiu. De bună seamă sunt mai mulți acum, dar, din pricina prigonirilor, nu se pot face statistici.

4). În ciuda războiului, baptiștii din China au crescut cu 2000.

5). Cea mai mare înmulțire s'a făcut în Statele Unite, unde s'au adăugat 192,915 membri la numărul baptiștilor.

6). În toată lumea, Baptiștii s'au înmulțit cu 201,652 membri.

Foarte important

A apărut frumoasa carte „**Istorisiri pentru copii și tineret**”, de fr. P. Truța. Prețul ei a fost redus, pentruca fiecare copil și tânăr s'o poată avea la îndemână. Costul ei e numai 18 lei. Cine comandă 10 bucăți, primește un rabat de 3 lei la bucată. Deoarece nu s'au tipărit multe, căutați să aveți această carte cât mai în grabă.

Toate leacurile la îndemână. Costă 30 lei. Din nou avem un stoc din această carte care se comandă de toată lumea. Frații cari au cerut mai multe numere din această carte, spun că ea a trecut ca și pâinea caldă.

Ogorul nostru. Incurând plugarii vor ieși la câmp. E bine ca fiecare lucrător al pământului să cunoască această carte și să-i urmeze sfaturile folositoare. Costă 30 lei.

Istoria unirii Românilor. E o carte cu peste 400 de pagini, cu o mulțime de ilustrațiuni. Costă numai 30 lei.

Țara cărții. Costă 50 lei. Cine comandă 5 bucăți, primește un

rabat de 20 la sută. În această iarnă a fost cartea cea mai mult cerută de frați. Timpul iernii nu s'a terminat încă, și până în primăvară o poți ceti trecând cu ea prin valea Iordanului, Ierusalim, Ierihon, Marea Galileii.

Puterea Misiunii. A doua carte mult căutată. Frații de pretutindenii, dornici de reîmprospătare sufletească, au cerut și s'au bucurat de această carte. Costul ei e de 30 lei. Cine comandă 5 bucăți, primește un rabat de 30 la sută.

Femeile și fetele de pretutindenii au cerut frumoasa carte **Viața de familie în Biblie** cu 35 lei bucată. Cine comandă mai mult de 5 bucăți, primește un rabat de 30 la sută.

Maria Stessor, cu 25 lei bucată. Toți predicatorii cer **Doctrinile biblice** cu 30 lei bucată. Iar pentru tineret, comandați **Viața lui Livingstone și a lui Spurgeon**.

Cereți **Biblia** cu trimiteri, cu 140 și 170 lei bucată. **Noul Testament** cu 20, 30 și 40 lei bucată.

Comandați **Calendarul nostru**

DELA UNIUNE

Nu avem nimic nou până acum de spus fraților decât să nu înceteze a se ruga și a fi credincioși Celui ce a murit pe cruce pentru păcatele noastre.

Dela Societatea Misionară Baptistă

RECUNOAȘTEM cu mulțumire primirea următoarelor sume pentru „*Misiunea în Străinătate*”.

1. *Misiunea între negrii, Nigeria, Africa:* Societatea Femeilor Baptiste din București, 500 lei. Convenția Baptistă din Basarabia, prin fr. Bușilă, 13.882 lei. Dimitrie Spancioc, Zahareanca, 50 lei. Societatea Fetelor „Emma Gill”, Seminarul din București, 500 lei. Cure Simion, seminarist, București, 50 lei. Familia Petru Truța, București, 500 lei.

2. *Misiunea în Jugoslavia:* Băruț Gavrilă, Săcueni, Cluj, 100 lei. E. Barna, Arad, 240 lei. P. Brândas, Arad-Sega, 50 lei. Biserica Baptistă, Sohodol, Alba, 100 lei. Biserica Baptistă, Perecei, Sălaj, 400 lei. Biserica Baptistă, Bontesti, Arad, 350 lei. Dionis Pasat, Balasinești, Hotin, 40 lei. Burca Petru, Orzești, Mehedinți, 100 lei. Biserica Bapt., Com. Baba Novac, Satu Mare, 132 lei. Ioan Miloș, Jam, Caraș, 100 lei. Radu Sârbru, 100 lei. Soc. Femeilor Bis. Bapt., Șiria, 250 lei. Bis. Bapt., Păclisa, Alba, 500 lei. Soc. Tineretului, Reșița, Caraș, 420 lei. Constantin Dunca, Negrulești, Someș, 100 lei. Soc. Fem. Bapt. Slobozia, Cetatea Albă, 300 lei. Un frate și două surori din Oarța, Sălaj, 150 lei. Mai mulți frați din Docnecia, Caraș, 100 lei. Antonie și Silvia Foias, Verciorova, Severin, 200 lei. Gaia Marincu, Beregsăul Mare, Timiș, 150 lei. Iosif Kiș, seminarist, București, 50 lei. Drăgoescu Petru, 55 lei. Balaj Florea și Lidia, Talpoș, 70 lei. Bobie Pavel, Reșița, 100 lei.

Casier: Petru Truța, Str. Berzei 29, București 2.

pe anul 1939, cu 12 lei bucată. Cine comandă mai mult de 10 bucăți, primește rabat de 3 lei la bucată. În el veți găsi o mulțime de articole spirituale și îndrumări practice.

Calendarul biblic pe anul 1939, trebuie să fie în mână oricărui credincios. Costul ei e numai 3 lei. Cine comandă 100 bucăți, primește un rabat de 20 la sută.

Toate comenzile și banii ce se trimit pentru orice fel de literatură, să se trimită numai pe adresa: Depozitul de Literatură, Arad, str. Fabricii 20.

FAPTE, PILDE și IDEI

Vei primi mai mult

Evangelistul R. Hill a primit odată 100.000 lei să-i dea unui predicator sărac. El însă, găsi de bine să nu-i trimită pe toți odată. Trimise odată o scrisoare cu cinci mii lei și scrisese în ea: „Vei primi și mai mult”. „Peste puțin timp îi trimise iarăși 5000 lei adăugând: „Vei primi și mai mult”. Apoi îi trimise 10.000 lei, scriind din nou: „Vei primi și mai mult”. Până a primit întreagă suma, predicatorul sărac a fost eucerit de aceste cuvinte interesante: „Vei primi și mai mult!”

Fiecare binecuvântare venită de la Dumnezeu, este însoțită de aceste cuvinte: „Vei primi și mai mult!” „Îți iert păcatele, dar vei primi și mai mult!” „Te fac drept și nevinovat în fața judecării prin jertfa lui Hristos, dar vei primi și mai mult!” Te primesc ca fiu născut din nou în familia Mea, dar vei primi și mai mult!” „Îți dai în fiecare zi har întăritor și îmbucurător, dar vei primi și mai mult”. „Te voi susține în ora morții și când vei trece în lumea spirituală, îți voi deschide porțile cerului Meu, unde vei primi și mai mult!” Ce minunat și nesecat e izvorul binecuvântărilor cerești! Cum să nu-L laudăm și să nu-L iubim pe Mântuitorul nostru pentru aceasta?

Legăturile păcatului

Un medic al unui regiment englez din India, povestește următoarele: „Un soldat a intrat odată grăbit în cortul meu să mă informeze că, unul dintre camarazii lui a căzut în apă din apropiere și nimeni nu-l poate scăpa din cauza unor ierburi lungi și dese ce sunt întinse deasupra apei. Când am ajuns acolo, am găsit soldatul în lupta cea mai crâncenă cu aceste ierburi, ca să scape, însă cu cât încerca să scape, cu atât îl înfășurau mai mult. Apoi a căzut la fund și n'a mai ieșit. După mai multe ore de lucru, am făcut un fel de pod, până în acel loc și unul din indieni s'a coborât până în fundul apei și l-a scos pe mort la suprafață. Avea o față fioroasă. Dintii îi erau închești, fața îi era încruntată, toți mușchii îi erau încordați și tot corpul gata de luptă”.

Această întâmplare e o ilustrație bună a luptei omului cu păcatul. Cu conștiința alarmată, omul se luptă împotriva obiceiurilor păcătoase, dar ele îl leagă tot mai mult. Toate puterile sale sunt puse la încercare să rupă legăturile păcatului, dar zadarnic. Ele îl înfrâng și-l strâng mai tare până îl distrug. Numai Isus Hristos poate rupe aceste legături și poate elibera pe om de sub lanțurile obiceiurilor și patimilor păcătoase. Omul singur nu poate face nimic. El se ase-

mănă cu Laocoon, care lupta în zadar să se scape pe sine și pe copiii săi de șarpele, care îi înfășurase cu totul. Isus Hristos însă, poate sdrobi capul șarpelui. El e singurul Mântuitor.

Diavolul și sgârcenia

De bună seamă sgârciții sunt cei mai iubiți păcătoși ai diavolului. Căci el reușește să-i nimiccească în chip desăvârșit. Sgârcenia îi face să nu se bucure de loc de această lume și să aibă parte și de iazul ce arde cu foc. Ei se aseamănă cu niște maimuțe proaste care sunt prinse de oameni în felul următor: Li se așează în cale niște vase cu grăunțe, cari au niște găuri foarte strâmte. Ele își bagă mâinile înăuntru și iau în ele grăunțe. Dar având grăunțe în mână, nu o mai pot trage afară. Să lase grăunțele din mână nu se îndură. Și stau așa până le prinde vânătorul. Așa e și sgârcitul. Să se despartă de averile sale nu se îndură. Să le folosească spre binele lui și al altora, nu-l lasă inima. Ci stă cu ele astfel în mână, până când e prins cu totul de Satan.

Sau, dacă vrei o altă pildă, sgârcitul se aseamănă cu un râu care poartă nisipul din munți zi după zi și îl așează la gura sa, unde se varsă în mare. Astfel încetul cu încetul gura sa e închisă și corăbiile și vapoarele nu mai pot circula pe el. Tot astfel sgârcitul adunând averi și legându-și inima de ele, ea se închide și se astupă spre lucrurile spirituale, în așa fel că harul lui Dumnezeu nu mai poate intra în viața lui. Iubirea lui de ban a făcut un zid de netrecut între el și Dumnezeul său.

Fugi de tovărășiile rele

Filosofii pitagorei aveau un proverb: „Sepiam ne edito”. „Nu mânca niciodată sepilor”. Sepiile sunt niște scoici de mare, cari atunci când sunt în pericol, aruncă în jurul lor un fel de cerneală neagră, care întunecă totul în jurul lor și se pot ascunde. De aceea înțelesul proverbului pitagoreu nu e să nu mănânci astfel de scoici. El are un înțeles figurativ. Să nu te faci prieten cu oamenii cari aruncă lucruri întunecoase în jurul lor. Astăzi toată lumea dă mare însemnătate la ceea ce numim „influență”. Fiecare om răspândește în jurul lui o oarecare influență, bună sau rea. Omul care obișnuiește să spună povești urite și păcătoase, răspândește în jur gânduri stricate și nelegiuite. Omul sfânt, care îți vorbește de Dumnezeu și de frumusețea unei vieți curate, împrăștie în jur cugete sfinte și te înalță spre cer. De aceea păzește-te de omul care, ca sepia, răspândește întunec în jur, întunecul păcatului și al

tărădelegilor. „Calea celor răi este ca întunecul gros”.

Vine fără teamă

Se spune că adeseori, când sunt furtuni mari, păsările cari zboară deasupra mării, nu mai pot vedea țărmul și se pierd pe mare. Dacă văd vapoare în cale, se iau după ele, dar, văzând oameni, n'au curaj să se așeze pe ele. De aceea, de multeori cad de oboseală în mare și mor. Un călător spune că o vrabie le-a urmărit vaporul multă vreme. Apoi de oboseală, era gata să cadă în vapor și a fost prinsă de el cu ușurință.

Indată ce a simțit mâna caldă și blândă, paserea s'a ascuns în ea și a fost fericită. A privit spre călător fără nicio teamă și a petrecut cu el.

Aceste păsări sunt de multeori pildă unor suflete pierdute în păcat, cari își văd pierderea și aleargă spre Hristos dar se tem să se apropie de El. El e prea mare și ele prea păcătoase. După temerea lor e zadarnică. Toți cei ce au mers la El, au fost primiți cu bucurie și au ajuns în siguranță și fericire. De aceea, iubite cetitor, nu sta departe de Hristos! Ai curaj și vino în brațele Lui unde e așa de bine!

Pentru murmurători

Se spune că odată doi boi trăgeau un car pe un drum pietros. Roatele carului scârțâiau foarte tare. Atunci un bou s'a întors îndărăt către ele și le-a spus: „Ce faceți așa mare gălăgie. Vedeți, noi ne îndeplinim datoria grea, tăcuți”. Sunt mulți membri ai bisericilor cari se aseamănă cu aceste roate. De obicei darul de a cârți și a murmura e dat celor ce nu fac nimic, ci primesc de a gata ceea ce fac alții. Nimic n'a supărat pe Dumnezeu așa de mult în pustiu, ca și murmurul lui Israel.

Isus s'a oprit

(Urmare din pag. 2-a)

hon, pe lângă Bartimeu. Azi El trece pe lângă tine. Orbul cerșetor avea atunci singura ocazie din viață de a striga către Isus căci Domnul n'a mai venit niciodată pe acest drum. Și tu ai azi poate singura ocazie să strigi către El din toată inima: „Fiul lui David, ai milă de mine!” Strigă, iubite suflete, cu credință în iubirea Lui și vei primi acum tot ce-ți dorește sufletul.

Aducem la cunoștința fraților că, din cauza urcării tarifului poștal, abonamentul la Farul pentru străinătate e 250 lei.